

- 1) **Biz sizinle biraz farklı bir söyleşi yapmak istiyoruz. “Türkiye’nin AB’ye girmesi gerekli mi, bizi ne zaman üye yaparlar” gibi, herkesin tartıştığı konulardan farklı konuları ele almak istiyoruz. Siz de, bu ülkedeki insan hakları ihlallerinin mağdurlarından birisiniz. Üniversiteden uzaklaştırıldınız. Yalnızca düşüncelerinizden ötürü. Hala da başınıza iş açılmaya devam ediliyor. Türkiye AB’ye girerse, rahata kavuşacağınıza inanıyor musunuz?**

Büyük ölçüde, evet. Benim için önemli olan, AB’ye girmek değil; AB’ye gireceğiz diye Türkiye’nin kendi insanına insan muamelesi yapması.

Bu insan muamelesi hem içeride hem dışarıda Türkiye’yi rahatlatacak ve ayrıca kuvvetlendirecek. Rahatlatmak ve kuvvetlendirmek, birbiriyle fevkalade yakından ilgili iki eylem.

İçeride rahatlatacak ve kuvvetlendirecek, çünkü devlet asla “mecburi vatandaş” (bu ülkede doğduğu ve bu ülkeden ayrılma olanağı bulamadığı için bu ülkede yaşamaya devam eden vatandaş) üzerine oturamaz; süngü üstüne oturmuş gibi olur. Ama “gönüllü vatandaş” (bu ülkede mutlu olduğu için bu ülkede kalan vatandaş) üzerine oturursa sağır kulağının üzerine yatabilir rahatça. Hakkını verdiği vatandaştan korkma! Bir vatandaşın bu ülkede mutlu olması da, alt kimliğine saygı görüp görmediğiyle ilgilidir.

Dışarıda rahatlatacak ve kuvvetlendirecek, çünkü devlet yurt dışında “dünyanın kokarcası” olmaktan kurtulacak. Bugün insan ve azınlık haklarını gözetmeyen ülkeler adamdan sayılmıyor ve bu durum artarak devam edecek.

Dolayısıyla, üstyapısı insan ve azınlık hakları olan AB’ye girme sürecine girmek beni (ve bütün Türkiyelileri) içte ve dışta rahatlatacaktır.

- 2) **Nihayetinde üyelik vermeseler bile, 10-15 yıl, müzakereler sürecektir. Bildiğimiz kadarıyla, bu müzakerelerde pazarlık olmayacak. AB yine bize, “şunlar şunlar eksik, tamamla, uygula” diyecek. Daha müzakerelere başlama kararı alınmadan bile Türkiye’de AB’nin baskısıyla olumlu yönde büyük değişimler oldu.**

10-15 yıl boyunca bu yöndeki baskılarını sürdürdüklerinde muhtemelen Ab standartlarını tam olarak yakalamış, insan hakları ihlalleri olmayan, ekonomisinde kayıt dışılığı sılmış, bir çok sorununu çözmüş bir Türkiye ortaya çıkacak.

Sizce o zaman AB’ye, “bizi artık almanız da olur” diyebilecek miyiz?

Yukarıda söyledim: Önemli olan kendimizi düzeltmek. Eğer kendi irademizle düzeltemiyorsak (ki, az gelişmiş ülkelerde bu iç dinamik zayıftır), dış baskıyla (dış dinamikle) düzeltmek. Benim için hiç fark etmez; bazıları gibi kompleksim yok. Düzeleyim de, iç veya dış dinamik fark etmez.

Sevr Antlaşması tasarısına 1919’da cevap veren Osmanlı bürokratları bu durumu doğru değerlendirmişlerdi: “Mevcut şeriat yapısı Avrupa müdahalesini davet ediyor; demek ki bunu değiştirmemiz lazım ki müdahale gelmesin”. 1919’da Osmanlı’nın anladığı bu gerçeği, şu anda kimilerimiz anlamaktan yoksun. Muasır medeniyeti almadıkça, Avrupa’nın sürekli müdahalesine uğrayacağız. Bunu şu anda kimilerimiz “onur meselesi” yapıyor. Yani, dış dinamik sonucu kendimizi adam etmemizi. Oysa, kardeşim, kendimizi şu veya bu biçimde adam etmeyişiğimizdir (kendi insanımıza insan muamelesi yapmayışıımızdır) onursuzluk. Bunu anlamayanlara nasıl anlatmak mümkün olur, yirmi dört saat bunu düşünüyorum.

Sizin sözünü ettiğiniz “o zaman” AB bize yalvarır. Biz ne deriz bilemem ve bu önemli de olmaz o zaman.

Yalvarır, çünkü Türkiye (burası biraz üzücü ama,) stratejik önemi sayesinde AB'nin muhtaç olduğu bir ülke haline geldi. Bu olay da iki felaketten sonra (burası da biraz üzücü ama,) gerçekleşti:

1) 11 Eylül 2001: AB bu olaydan sonra İslamî terörden korktu;

2) 20 Mart 2003: AB bu olaydan sonra parçalanıyordu ve ödü koptu. Çünkü bir yandan “sert çekirdek” Fransa ve Almanya’dan korkan ülkeler, bir yandan da Rusya’dan korkan yeni üye ülkeler (eski D.Avrupa ülkeleri) Truva Atı İngiltere aracılığıyla gidip ABD’ye sığındılar. Bu durum, AB’yi neredeyse parçalıyordu. Sebep: AB ikinci sınıf bir oluşumdu ve üyelerini koruyacak gücü yoktu. Bunun da sebebi: Askerî gücünün sıfır oluşuydu.

Bu iki felaket sonucu, AB’nin gözünde Türkiye’nin önemi birdenbire roketledi:

Çünkü:

1) İslami terörden sakınmak için AB’nin demokrasi ile İslam’ın bağdaşlılığını kanıtlaması gerekiyordu ki, bunun tek kanıtı Türkiye idi;

2) İkinci sınıftan kurtulmak için AB’nin mutlaka bir askerî boyut geliştirmesi gerekiyordu ki, bu ancak kriz bölgelerine (Balkanlar, Kafkaslar, Ortadoğu) ulaşabilmesi halinde mümkündü ve bunu da ancak Türkiye toprakları sağlayabilirdi.

Bu konuyu bitirmeden, iki şeyi anlayalım:

1) Biz AB’ye birleşmiyoruz; AB’ye katılıyoruz. Yani, temel olarak AB’nin değerlerini kabul edeceğiz. Müzakere edeceğimiz husus, bu kabulün hangi sürede gerçekleşeceği ve gerçekleşme süreci içinde hangi farklılaşmaların zorunlu olduğu hususudur;

2) AB’nin uygarlığı bizimkinin üstünde. Yani, temel olarak AB’nin değerlerini kabul edeceğiz.

Bunları ister anlayalım, ister anlamayalım, durum bu. Objektif durum bu. Ama, milliyetçilik icabı anlamamakta direnirsek, ki milliyetçilik çoğu zaman milletin canına okuyan bir ideolojidir, milletin canına biraz daha okuruz, o kadar.

3) Biz neden kendi ülkemizdeki demokratik değişimi kendi başımıza yapamadık? Neden AB’nin bizi zorlaması gerekti?

Bu, yukarıda da söyledim, bütün az gelişmiş ülkelerde böyle. Niye bu ülkeler az gelişmiş, bunu anlatmak çok uzun. Çok kısasını söyleyeyim: 15.yüzyıl sonundaki merkantilizmi ıskaladı da ondan. Gerisi soruyorsanız: 16. yüzyıldaki rönesansı, 17. yüzyıldaki Aydınlanmayı, 18. yüzyıldaki sanayi devrimini, 19. yüzyıldaki demokrasiyi...

Türkiye, şimdi, bu ıskaladıklarını ithale çalışıyor. Kimilerimiz de bu ithalata karşı çıkıyor. Alt kimlikler güçlendiği için parçalanacağız, diyerek. Cumhuriyetin değerlerini yitiriyoruz, diyerek. AB emperyalisttir, diyerek. Egemenliğimizi veriyoruz, diyerek.

Oysa, alt kimliklerin güçlenmesi demokrasi demektir ve bugün parçalanma sürecine girenler, demokrasiyi gerçekleştiremeyenlerdir (yukarıda, Hakkını Verdiğin Vatandaşın Korkma dediğimi anımsayınız).

Oysa, Cumhuriyet’in değerleri dediğimiz, 1920’ler Avrupasının monist (tekçi) değerlerinden ibaret. O tarihte “muasır medeniyet” 1920’lerin Avrupasıydı ve M. Kemal onu aldı; bundan doğal ne olabilir? Şimdi muasır medeniyet 2005’in Avrupası ve onu almaya soyunuyoruz. Bundan da doğal ne olabilir?

Oysa, Türkiye bir “Stratejik Orta Boy Devlet”tir ve Strateji OBD’ler ancak DENGİ ortamında nefes alır. Denge ortamıdır önemli olan; bu dengenin nasıl kurulduğu değil. İster emperyalist olan bir devletle olmayan bir devlet arasında kurulsun, isterse iki emperyalist arasında kurulsun. Türkiye İkinci Dünya Savaşı belasında hangi dengeyle ayakta kaldı acaba? Saçmalamayalım. Bugün “AB emperyalisttir” diyenler, AB’ye nasıl karşı çıkacaklarını şaşırılmış olanlardır.

Kaldı ki, AB'nin emperyalist olup olmadığı ve emperyalizmin ne olup olmadığı çok tartışmalı. Aslında, benim için tartışmalı da değil. Birçoklarının bellediğinin aksine, emperyalizm, askerî işgal gerçekleşmeden olmaz. TPAO Kazakistan'da petrol arıyor (hammadde ihtiyacı), Romanya'ya anahtar teslimi fırın satıyor (pazar ihtiyacı), Arjantin'e yatırım yapıyor (sermaye ihracı ihtiyacı), dışarıya nüfus yolluyor. Bu durumda Türkiye emperyalist mi? Ne haddine?

Son olarak, egemenliğimizden vazgeçtiğimiz falan yok. Türkiye, egemenliğinin bir bölümünü, bütün diğer AB ülkeleri gibi, veto sahibi bir ortak olarak katılacağı AB'nin kolektif kimliğiyle paylaşacak ve bunu da daha güçlü olmak için kendi iradesiyle yapacak.

Aynen, 1789'dan önce, birey'in, bireysel irade'sinden vazgeçmeden bu iradeyi Rousseau'nun "genel irade" kavramına bırakması ve bu durumda bireysel iradesinden vazgeçmiş olmayışı gibi. Ama, gel de bunu, Rousseau'yu ve Genel İrade kavramını duymamış insanlara anlat...